

ความหมายที่แตกต่างกัน

ของนิยามคำว่า

"ของป่า"

ระหว่าง

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507

และ

พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484

(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2661/2561)

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507

มาตรา 4 ให้ความหมายไว้ว่า "ของป่า" หมายความว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า เป็นต้นว่า (1) ไม้พืชน้ำ ถ่าน เปลือกไม้ ใบไม้ ดอกไม้ เมล็ด ผลไม้ ห่อไม้ ชันไม้ และยางไม้...

ของป่า ตาม พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มีความหมายรวมทั้งหมดไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือสิ่งที่มีมนุษย์ปลูกสร้างขึ้น หากเกิดขึ้นและมีอยู่ในป่าแล้ว ล้วนแต่เป็นของป่าทั้งสิ้น

พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484

มาตรา 4 (7) ให้ความหมายว่า "ของป่า" หมายความว่า บรรดาของที่เกิดขึ้นหรือมีขึ้นในป่า ตามธรรมชาติ คือ ก. ไม้ รวมทั้งส่วนต่าง ๆ ของไม้ ถ่านไม้ น้ำมันไม้ ยางไม้ ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่เกิดจากไม้...

ของป่า ตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 หมายถึงเฉพาะสิ่งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติในป่าแห่งนั้น ส่วนสิ่งที่ปลูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์ไม่อาจเป็นของป่าไปได้

ดังนั้น ต้นปาล์มน้ำมันที่บริษัท ข. ปลูกขึ้นในป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ ตั้งแต่ขณะได้รับอนุญาตจากรัฐ ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ย่อมไม่อาจเป็นของป่า ตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 ได้ แต่เนื่องจากต้นปาล์มน้ำมันดังกล่าวต้องถือว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในป่า ย่อมอยู่ในความหมายของคำว่า ของป่า ตาม พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 นั่นเอง การกระทำของจำเลยทั้งสองที่เข้าไปเก็บเอาผลปาล์มน้ำมันในป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่จึงเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, 31 แล้ว (ที่มา : คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2661/2561)